

LUDAS MATYI

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik
minden vasárnap.
Ára 3 óra
csak egy forint.

Az előzetési pénz
a kiadó hivatalba
3 korona-utca, 18. szám alá
küldendő.

Pest, sept. 8.
1867.
23. n.
Mutatványszám.

Gyűjtőknek
öt előfizető
után
tiszteletpéldány jár.

SZERKESZTŐI IRODA:
Magyarutca 1. sz.
ide küldendő mindenféle kézirat,
mely Ludas Matyinak van
szánva.

Ha még Kossuth haza jönne ?

Óh de minden másként lenne,
Ha még Kossuth haza jönne ?
Deák osztrák-közösügye
Quóta!
Másként szólna te rólad is
Még a magyar . . . még a magyar
Nóta.

Országgyűlés bölcsek többsége!
Hatalmadnak lenne vége, —
A szép puha miniszteri
Párna :
Bizonyosan más emberre,
S nem a sok exbeamterre
Várna.

Meszsze tenger harsogása,
Csendes szellő suttogása . . .
Hadd zokogja panaszképpen
Néked :
Közösügyes nyűgbe kötve —
A te szegény . . . a te szegény
Néped.

Folyt köztünk az eszmék harcza,
Soknak nem pirult el arca
Rágalmazni szabaditónk
Téged!
Csoda, hogy a szégyen pirtól
Arca le nem . . . arca le nem
Égett.

Ha még egyszer igazába
Felsüt a nap a hazába ?
Kivirulnak eszméid is
Végre ;
Miket egykor ellintettél
Te a magyar . . . e hü magyar
Népre.

Testvériség! Egyenlőség!
Nem tenyész most — nagy a hőség —
Kiaszott már annak is a
Földe. —
Jövel, hozz rá áldott esőt,
Öntözzessed . . . öntözzessed
Föl Te!

Politikai diszkurszus

Iezik szomszéd és Mihály gazda között.

Mihály. Ni ni szomszéd! mit akarok kérdeni, olvasta már Kossuthnak a váci választókerület elnökéhez küldött válaszát?

Iezik. Ulvasthan-khedves Mihály gazda? elolvasthan egymásotán háromszor, a Kóbi lében fiam kétszer.

Mihály. Nos hát mit szól hozzá a szomszéd? hogy tesszik?

Iezik. Hát azt mondom hallja khend! hogy Kossuthnak ez a válasza olyan ünbeschrien! olyan nagyszerő, mint a thiz pharanesulat, melyet Mozes a zsidó nemzeth megmentője a khütáblán hozott le a sinai hegyről. Haszt e gevüre Mihály bácsi! valamint az megmarad, míg csak egy zsidó lesz a világban, megmarad még akkhu is, ha megemanczipálnák, . . . Kossuth ezen válasza is thodja khend, annak minden sura, minden betője megfug maradni, — míg csak egy becsölethes magyar ember lesz az országban.

Mihály. Ennye de a kedvem szerint beszél szomszéd! szeretném a száját megaranyozni.

Iezik. Vasz zógt khend khedves Miskha bátya! megaranyozni? ha minden ember száját megakharná khend musthan aranyozni, a ki ógy érez, a khinek a lelkhö ógy riüdes ürümében mint Ieziknek, igazi három próbás arannyal . . . numerá drei . . . akkhur khevés lenne khendnek az a száz ezer khürmüezi arany a mit ü Fülsege a hunvidék üzvegyei és árváinak ajándékozott, de a mibül még azok az üzvegyek és árvák eddig egy shein grislit sem láthtak.

Mihály. Bizony pedig már társulatok és magánosok is szép üzvegeket ajánlottak arra a honvédalapra, s a segélyel még is úgy késedelmeznek az illetők, mintha csak saját zsebökből kellene kiadni, — hiába figurálnak a honvédelmi miniszter, a honvéd egyletek, — különösen ez a pesti központi választmány mintha aludnék, úgy viseli magát. Nincs semmi erély, semmi eselekvési szilárd akarat benne, szóval én mindezekből csak azt látom Iezik szomszéd! hogy az egész honvédtügy csak olyan eltürt komédia, — melynek — ha a kormány csak kissé is megerősödhetik — tüstént a nyakára fog hágni.

Iezik. Thükillethezen igazságha van khendnek Mihály gazda, suk szegény üzvegynek és árváknak majd csakh akkhu gyün az a segély, mikhu már késü lesz. Thodja khend, a cigány is addig kuplaltatta a luvát, hogy mikhu már megszukta volna a khuplalást, akkhu düglütthe meg.

Kis káté.

Kérdés. Mond meg atyámfia!

Menyiben követik azok
A hongyülés jobb felében
Ülő és dühös szavazók . . .
Várna és vaskapu körül
Duló esatákban elesett —
S örök honfi emlék között
Nyugvó magyar jeleseket?

Felelet. Anyiban hogy hát

A magyar nyelvet beszélük,
S aztán ők is a (pántlikán
Fityegő) keresztet védik.

Szittyá Puff.

Ludas Matyi gyorspostája.

Ast mondják, hogy a muska
Megbolondult volna?
Azs azs csak a csásárja!
De ninesen jó dolga.
Nagyobb baj annál'azs hogy
A „Magyarok Ujságát”
Melyben Kossuth válasa volt
Tegnap elkonfiskálták.
Nese neked szabad sajtó!
Ha a kormány is így sajtól:
A sor reánk is kerülhet, —
Matyi káldában ülhet.

Papagálynak: „Az alkotmányos követ választás” már későn érkezett, azonban nem múlja az idejét a jövő számban sem.

Zalabérnak: „Elvennék” nem érte meg a 8 krajczárt, mit a bérmentetlen levélért fizettünk, bizony drága egy rossz vers a.

Gyengészurónak: ha kívül rajta lesz, hogy öntől jó a levél . . . elfogadjuk.

Több előfizetőinknek: bizonyosan valami osztrák-magyarok közö s ü g y e s k e d n e k i l l e t ő p e l d á n y a i k k a l, k i k a Matyit csak potyára olvasgatják; azért kapják később. Sziveskedjenek megnézni a bélyegen mindig a pesti feladás dátumát, megfogják látni, — hogy ott a vidéki postákon van a hiba; erről pedig még Göröve miniszter ur sem tehet egyhamar.

S . . . Lillának Runyába: sokat foglalkozunk veled! úgy várjuk azt a levelet.

Szapuló Matyinak:

Magam is eleget szapulom és mosom.
Hogy mint főzhetnék ki a dolgot okoson.
Sokkal könnyebben lehet szövetséget kötni Napoléonnal.
Mint egy pesti kiadóval

Murányallyinak:

Csak azt huzza be V e r e b i !
Kinek tele van a zsebi.
Okos embert rá nem szedi . . .
Mivel az elhessegeti.

Tisztelt előfizetőinket, kik septemberig fizettek elő, kérjük előfizetéseik megújítására.

Gögös nagyok mosolygása,
Szolga lelkek hajlongása —
Büszkeségünk a porig le
Törte.

Óh Messiás! jövel haza!
Emeld még azt . . egyszer még azt
Föl Te!

Csonka béna honvéd sereg!
Kegyelem most a kegyered,
Ha megjönne Kossuth Lajos
Végre:

Dicsőséged fölérne még
Föl a magas . . föl a magas
Égre.

Óh de minden másként lenne:
Ha még Kossuth haza jönne?
Büszkén lengne a szabadság
Rongyolt lobogója!
Kétfejű sas messze szállna,
(Ebnek is kell! vigye szárnya!)
S vigye el a gólya.

Hej! huj! milyen vigság lenne?
Ázsióval is elkelve . . .
A Kossuth . . . bankója.

KONDOR MARCI.

Semmiresemvaro Janos levele Ludas Matyihoz.

Tekintetes szerkesztő barátom uram!

Megvallom igazan most szeretnik vaczi választó polgar lenyi. Igaz, hogy nincs van nekünknek valami nagy szabadság, de ha vönik most vaczi választó hazafi? kevelyebb volnik mint akarmelyik amerikai polgar, mert akkor in izs választottam volna Kossuth, in izs kialtottam vóna „iljen Kossuth!“ nekem izs irta volna gyenerüsigezs levelet maga saját kezivel. Hat itt vidiken is jarja kevis pildanyban Kossuth levele, nip nem olvassa, hanem csak ugy im adkozzatja.

Bizom szip dolog sajtó szabadság, mikor ilyen dolgokat kilehet nyomtatnyi, de legszebb az mikor mar kinyomtatottodott — szitküldettödött, neki kapja magát egynéhany jambor policzaj, megrohanja Böszörminyi baesit, s kirabolja tüle maradik leveleket mindet. Bizomosan azért mentek oda, mert meghallottak milyen nagyon szip és igaz, hatük is akartak megolvastatnyi. Az a nyeresig minden bizomnyal van az egiszben, hogy profanus policzaj irintkezte magát igazsagozs levelekkel és megszenteltetödött ü is általa.

Attul filek in szerkeztü barátom! hogyha ilyen nyakrafüre rohanunk a szabadság felé (t. i. policzajok) nem sokara meg fogunk irányi oda, hogy egy csendes ijfelen lefoglalnak a Matyit is. — megsütnek reggelre peesenyinek, s publikum kapja trifas Ludas Matyi helett ludfertaly sülvé. Hat csak nem kell pizskalgatnyi majoritas, ministerium és a többi „Ne bantsd szeginyt hadd iljenek.“ — Majd bantjaüket Csernyatonyi ugy is. Szeginy józsefvarosi választókat sajnalom legjobban. Ük bele mentek

most kalamaszba nyakiglan. Mindenfile közösügyes tisztviselő most halalos ellensigük leve, dupla lesz adó, lesz kutyaadó, pedig igyis elég kutyaliter vagyunk adóval. Lesz adó, meg adó, de lesz adómegnemadó izs elegendő. De minek izs választottak maguknak olyan rebellist, ki sohasem akar egyebet csak mindig szabadsagot meg igazsagot. Választottak volna olyant, ki beiri kevesebbel izs, pildäul valami zsiros hivattallal.

Hät a dolegatyió mit esinalja Biesben? Esznek, isznak. Filnyi lehet tüle, hogy ugy tele eszik magukat quótával, hogy megfekszi gyomrunkat vagy nagyon izs elesapja hasunkat itthon. Ki gyözi azt a hosszú kontót kifüzetgetnyi? Nem hibaba danolgatja most paraszt nipsig:

„Majd ha aztán igen sokkal tartozom,

Kifizeti helyettem a hej! huj! fokosom.“

Hanem hat bevasaroltak fökuratorbul dumántuli kalomista eklézsiak izs. Megvalasztottak Tisza Kalman. Öleget ellenzettik vinek, de biz azt mar most csak migis megvalasztottunk. Azt szeretnim in mar most csak tunyi, mikipen tolja előre az a kurator azt az egyház szekerit, melyet mar 70 esztendőtől folyvast hatra tologatott papzsak, nagyon nebiz lesz most azt ugy előre hajtani, hogy többit elirje, de hogy ezt megtehesse ü hat az isten iltesse! Vivat!

türelmes polgártársad

Semmiresemvaro Janos.

Mihez hasonlít hát voltaképen ez az 1867-iki alkotmányos magyarvilág?

Oly jobboldali beszédhez, melynek se füle, se farka, csak voksa.

Oly szemfényvesztő büvészhez, mely a fehérből is feketét tud csinálni . . . a vakok előtt.

Vásári komédiáshoz, mely ugrádozva járja a boldogját.

Az országgyűlési majoritáshoz, mely ha az öreg ur elkialtja magát, hogy előre quótáspárt! hanyatt homlok rohan az . . . államadóságba.

Bukott arisztokratához, ki midőn a hasa horog, akkor is piszkálja fogát.

Csalétekhez, horogra kerül, ki mohón kapja.

Tubákos pixishez, kívül fekete, belül sárga, kétszínű mint a budai várpalota lobogója.

Mézesmadzaghoz, csak a szájunk szélén huzzták keresztül, a csimbókja mégis megakadt a torkunkba.

Szélmalomhoz, csak akkor örül, ha Bécs felől fú a szél.

Czifra ígérethez, megadom uram! krumplikapálás-kor, utolsó pesti vásárkor, majd ha fagy, hó lesz nagy.

Hirnyög János köpönyegéhez, minden oldalra forgatható, kitakar, betakar, tudja fene mit akar.

Ördögmotollához, öszvevissza botorkál, mint az istennyila és a beregszászi kapitány Gáti uram!

Handlirozó zsidóhoz, kiabál minden ablak alatt, hogy van e valami eladni való a . . . függetlenségéből.

Fitató finanszhoz, mindenbe bele üti az orrát, még a . . . közösügekbe is.

Kamarilla nótához, mely már 300 éves és mégis mindig egy huron pendül.

Pompás Jánoshoz, ki azt írta a jászladányi választókhöz, hogy ha megválasztják, hát tigris lesz. — pedig hát jól ismerik a jászkiés-riek hogy . . . róka.

Eredeti levelek.

XXVII.

Téns uram!

Már látom veszni készült a világ, ahol van ni, szegény Bözörményi László fiskális téns uramat is perbe fogták, bagnyétal ment neki az alkotmány, elszedte tőle még kalamárizsát is, hogy le ne írhasssa többé Kossuth ides apánk levelét.

Teremtő egy isten! hát mán mindent szabad beszélni, csak a szent igasság szavaival kell elhallgatni a haza boldogítóinak? Hisz uram! téns uram! ha már szent János uram ü kelmét aranszájának keresztelték,

hát Kossuth apánk száját mihez kell hát már hasonlítani azért a gyönyörűséges levélért, a mit a váciaknak írt; mert hisz még a gyémánt is téglá ahhoz képpest, a milyen derágának lehet az ő szavait mondani.

Csak hiába, — nincs igasság a földön, „h u n c z u t a z e m b e r a m i g m o z o g l á t o m é n” azt mondja az én jó ides apám is, pedig már ü kigyelme tapasztalt egy ember ám, a milyet nem minden bokorba lát az ember.

Ihol van la, Debreczenbe meg azt nem szeretik, hogy a téhénnek meg fara is van, olyan erősen meg vannak pallérozódva az emberek, ugyan hátha krinolinba járna osztán a téhén, — akkor tán inkább szeretnék uggi? meg ha olyan szelid lenne mindegyik, mint Pesten, a hol erővel tartja a tügyit, — — na de majd sokat is mondtam most téns uram! de hisz ezért nem veszik el az ember palajbászát, úgy mint a Bözörményi téns uramét.

Hát téns uram! Nimetországba megint együtt trafikáltak már a császárok uggi? hejj nem szeretem én az ilyen sugdosódást, mert egyszer csak azon vesszük észre, hogy elsül a puska, oszt vagy egyik vagy másik meglü bennünket véle, s akkor osztán nem lesz az istennek olyan felcsere, a meik lábra állitana, úgy megleszünk lüve.

Azt is olvastam téns uram ni! hogy Pozson városába már a kis kutyákat is kezdik finánczolni? bárcsak már a nagy kutyákra kerülne a sor, a kik olyan sokat ugatnak hiába, s a beesületes emberről letépik a becsülte . . . vagyis akarom mondani a nadrágot, már akkor magam is fináncznak állanék, egy jó csáti fütykössel. Na de nem bánám mán én, hadd finánczolná egyik vizsla a másikat, csak az igasságot védelmeznék, de hát ihol van ni. Heves vármegye sem heveskedik már; Borsod se borsol, sőt Komárom is megkezdett elvénn már rom; elpuhultunk, — elrontott a civiliziztátió, — ette vóna meg a kutya a hazájába.

Na de hiszen téns uram, a ki utoljára marad, tegye be az ajtót.

Karakán Marosi

gulyás-hajtár.

A régi közmondás mindig teljesül.

Tudod e kedves magyarom!

Hogy immáron mikép állunk?

Biz ettől az alkotmánytól —

Könnyen fölkapik az áluuk.

Kutya jár a kertben már is . . .

Vagy nem tudod mi az ujság?

A szabadsajtó mellett a . .

Szabad eszmét agyon nyuzzák.

Magyar Ujság! Magyar Ujság!

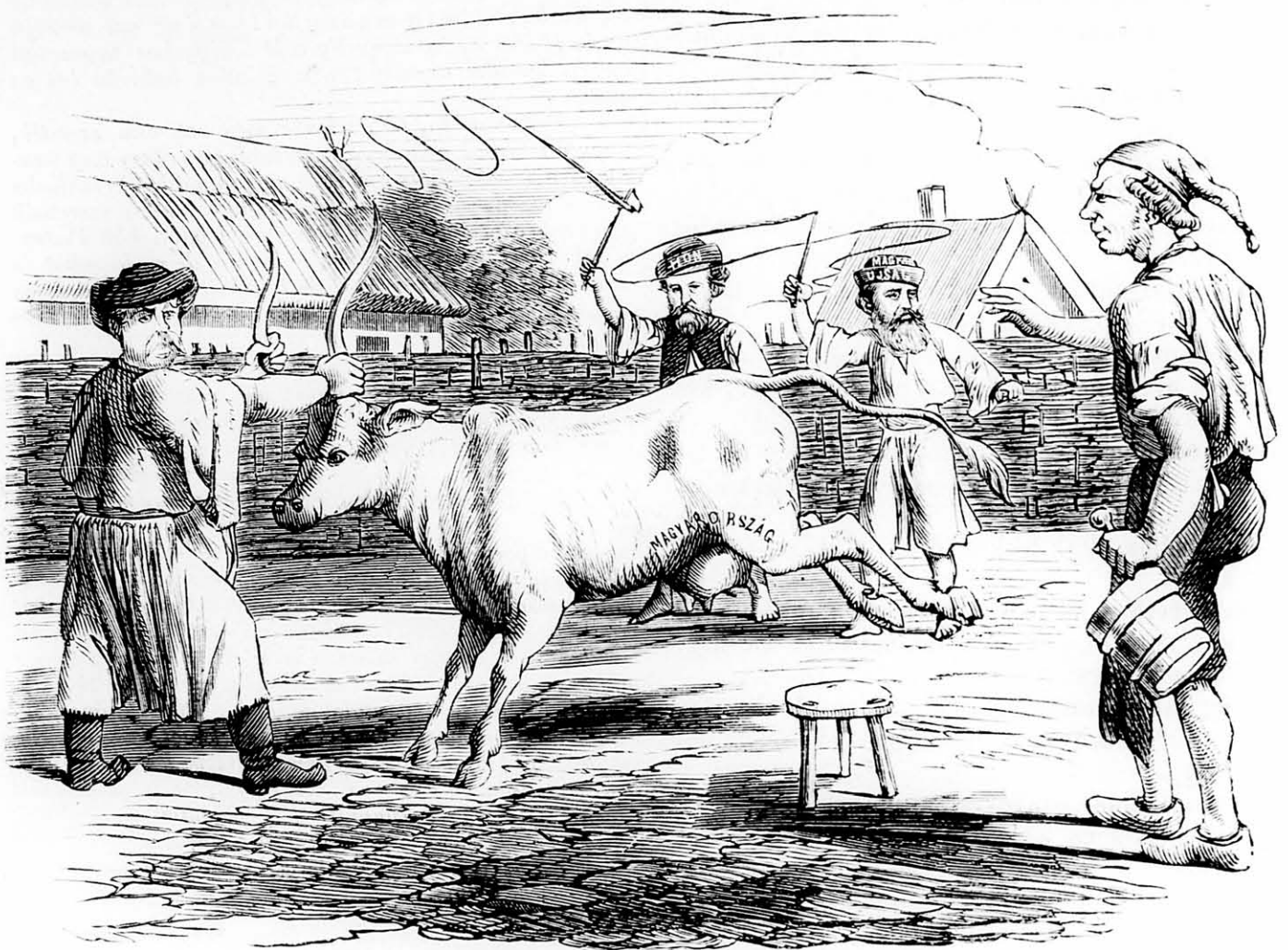
Te ugyan megjárta szörnyen —

Régi mondás: szólj igazat,

Betörik a fejed könnyen.

Szapuló Matyi.

I.

Ferencz gazda : Ne veszködjetek itt a tehen körül gyerekek! lássátok most is vad, így az ördög sem feji meg, mert elrugja a tejet.

Tigriskörmök.

Panaszkodnak a mézárosok, hogy a marhavész miatt nagyon megfogyott a marhák száma vidéken.

Elhiszem atyámiai! hanem a lovak száma meg végtelenül megszaporodott ám, mert ugyancsak sok embert lóvá tettek ezzel az új alkotmányossal.

Egy deákpárti előfizetők azért faggat bennünket, hogy ugyan miért bántjuk mindig azt a miniszteriumot? egyszer már azt is megtehetnénk, hogy egy kissé tömjénezni nekik?

Engedelmeivel tisztelt előfizetők! mi majd csak magyar dohányfüsttel fogunk a miniszteriumnak tömjénezni.

Ki a legnagyobb humorista most Magyarországon? Hát Jókai! Bizony nem a, — hanem a toka i, mert annak a humora után még az is megnyalja a száját, a ki Jókai humorából egy kukkot sem ért.

A közönség uszályhordozó lapjai, dühös támadásban törnek ki Kossuth Lajosnak a váci választókhoz intézett levelére.

Hijába kukorikolnak pedig a zsoldos tollak, a becsületes magyar ember ismeri azon régi közmondást: „ebugatás, szamarordítás, nem hallik mennyországba.

A budai népszínházban „a 48-i tábor“ című látványos darabot melyben ez a dal fordul elő:

„Lajos tácsi azt izente —
Nincsen elég regimentje.“

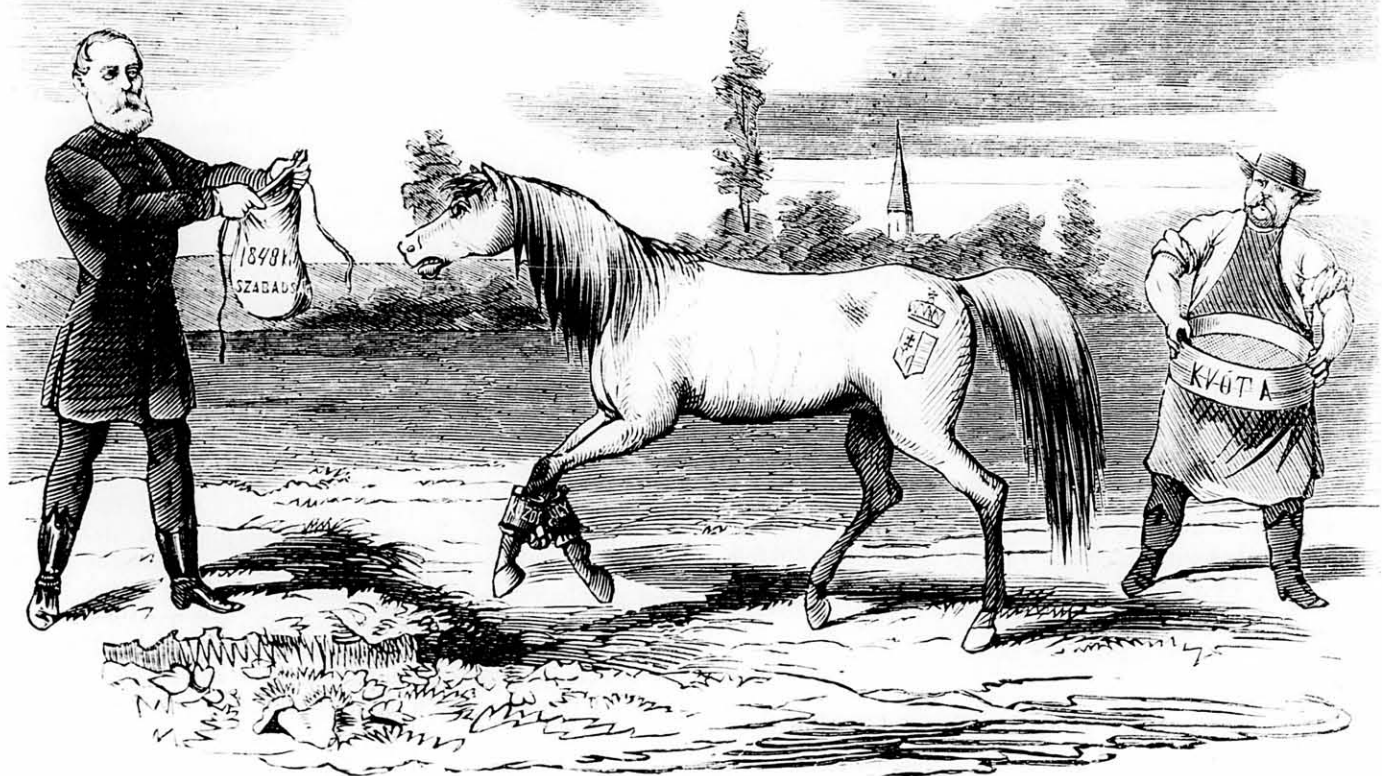
és a „Nagy Sarló“ című vitézi játék előadását a Pesti Napló nagy örömeire csakugyan betiltották.

Hát aztán miért? hát azért édes atyámia! mert abban a Nagy Sarló című vitézi játékban az is előfordult volna: hogy szaladt előttünk a nimet!

Sztrókai Béla „Alkotmányos szabadság hajnalát“ Kossuth levele miatt szinte lefoglalta a pesti esküdtszéki bíróság.

No ez a szabadság hajuala meg sem viradt, már is lealkonyodott.

II.

*Ferencz gazda: Békót tettem kesely lovam lábára . . .
Még sem hallgat a gazdája szavára.*

Fehérmegyében van egy nyáladék esküdteske ki 60, 70. éves községi előljárokot is per te s tu, sőt pláne per „fi am“ ezimezget. Hozzá ez a fásliba való kis esküdteske uton utfélen azt hirdeti, hogy Kossuth azért nem jö haza, mert nem mer, mert elvesztette már a népszerűségét stb.

Hát ha bizony a tekintetes esküdt ifju urtól fél az a Kossuth, azért nem mer haza jönni?

A fehérvári vásárban egy pár kimustrált katona lovat vett egy czezei ember a licitáción. A két strupin lóval azonban nem sokra ment a vevő, kocsiba fogva, sehogysem akartak indítani. Arra megy történetesen két uri egyéniség, politizálva hatalmasan a salzburgi találkozásról s beszédközben az egyik a porost burkusnak mondotta. A mint a két katonaló meghallotta a burkus szót, — úgy elszaladt a kocsival, hogy az egész vásárt majd öszvetörte. Most már csak a burkus nevet használja a czezei ember ha lovai megcsöknyösödnek, s azzal aztán elretíráltathatja tűznek viznek. No az a két ló bizonyosan ott volt Szadovánál.

Pattantyuk.

Hol jó bor nem terem, ott ihatatlan rosszat szoktak a korcsmákban mérni. Egy ilyen korcsmába tévedt utas keserves savanyu képpel izelgette a rosz vinkót s utóbb kérdi a csaplártól: „ugyan kérem itt termett ez a bor?“

A korcsmáros örülvén, hogy rosz borának is akad dicsérője, egész készséggel felele: „igen is uram! itt termett.“

— No azért is hát olyan istentelen rosz — felel az utas — hogy itt termett, és nem a szőlőhegyen.

Torkos uram hajdanában igen szerette a borfélélt, s talán épen e miatt — nem élt a legjobb békeességben élete párjával. Egyszer a közös frigyét megáldotta isten egy kis magzatkával. De Torkos uram nem akarta biz azt magáénak vá-

lalni, hanem egyszer mérgében haragjában bort töltött az alig egy hónapos kised szájába, s az azt jóízűn nyalogatta. Torkos uramnak sem kellett több, rögtön meglett a békesség mert mint mondá: csak neki lehetett olyan ivós kis fiaeskája.

„Kedves mesterjeket kenyér nélkül hagyatom“ mondá egy lelkész az egyház gondnokának, és fájdalom! úgy történt, mert tiszteletes uram szeszélyeit — ki még az ökor alatt is bornyut keresett — szegény tanító tovább nem tűrhethén: egyhelyben huszonharmadféleket közkedvességben töltött tanítói állásáról kénytelen volt időközben lemondani. „mert a tőrésnek is van háttára.“ Lám a tiszteletes ur sem tudott tünni, midőn a mult évben fagy miatt károsult hívei, conventióját rendes idejében be nem fizethették; 5 napig zárva tartotta a templomot, még csak nemis harangoztatott; most midőn keserű könnyek között mondott le a presbyterium előtt az öreg tanító hivataláról, tiszteletes uram a presbyteriumot magához hívatta, és azt kérdezte tőlük: miért szeretik hát kedves mesterjüket jobban mint engem a papjokat? az iszka szentgyörgyi bíró így válaszolt erre: „ne csudálkozzék azon tiszteletes uram! a méz maga magát nyalatja.“

Vizi betegségbe esett az öreg Cs. bácsi, a kiről tudva van, hogy soha életében ki nem állhatta a vizet. Még a Balatont is csak azért szerette, mert sok jó bor terem a partjain. Meglátogatván ismerősei az akkor is kedélyes öreget, így panaszkodott: „hijába minden megavul végre, az én bőröm is wasserdicht volt készítve, sohasem hittem volna, hogy szárazon nem vihetem a sirba s ime úgy megnyitotta az idő, hogy minden vízmentesség daczára is tele itta biz e magát vizel.“

Az egyszeri öreg pap nemcsak hogy ujságot jártni nem szeretett, hanem még el se szokta azt olvasni, a káplánja pedig nagyon is ujságfaló volt, s az öreg folyvást azzal bosszantotta, hogy kérdezgette mi van az ujságban? Egyszer aztán a káplán is fölakarta ültetni az öreget, meggy be nagy fittyekkel s mondja:

„Na urambátyám van bezzeg ujság!“

— Ugyan mi? —

„Üti a muszka az orosz.“

— Ugy kell neki a bolondnak, minek kötött ki olyan erős potentáttal mint az a muszka. —

Ezzel az ujsággal az öreg sokaknak eldicskedett; hanem valaki felvilágosította, hogy muszka meg orosz mindegy kutya. Ekkor aztán számon kéri a káplánt, hogy minek tette bolondá, hiszen hogyan ütne a muszka az orosz? kérdi az öreg.

„Hát kancsukával“ lön a felelet.

Hogy jártam az óbesterem szobalányával?

(Meséli Csalán Peti.)

Rettenetes szép szobalánya volt az óbesteremnek, Lizinek hitták. Hja! pajtás Matyi! nagyon nagyon szép jány volt Lizi, hát ha még úgy ismerted volna mint én? na de ne beszéljünk sokat róla, nem jó az ilyen nyalánsághoz gusztust csinálni, kivált ha nincs. Az óbesterem is még javába legény volt, s biz ő is többet sandított Lizire mint a feleségére, na de nem is csudálom, mert olyan darab asszony volt hájból, hogy mikor a kocsis valahová vitte, mindég két kocsiba akart fogni neki t. i. a feleségének, mert soh'se hitte, hogy egyre felférne, de hát azért csak mégis grófné volt ő nagysága, ha kövér volt is.

Shoknyákat vasalt Lizi javába, — ki volt hevílve, piros volt mint a róza, — az óbester meg oda volt vadászni, — én meg Lizi körül foglyasztam erősen, — a pohos nagyságos asszony meg benne ült a nagy karosszékben a maga szobájába, — jól ment minden; puskáztam Lizikém szívére, ha kihült a vasalóvas, mentem a konyhába másikért, hoztam be pirosan, Lizi megtartotta a vasalót, én meg bele dugtam. Hanem éppen a mint javában dugdosám a tűzes vasat Lizi vasalójába, egyszer csak nyilik a forczimmer ajtó, jön az Óbester. — Bezzeg végig futott mindkettőnkön a hideg; de alig volt idő megijjedni, mert a szoba ajtó is utánna nyilt, de épp abba a pillanatba az én Lizim is leborít egy nagy menkő kikeményített alsószoknyával, — köd előttem, köd utánam, nem láttam egyebet szoknyánál, persze kerestem benne hirtelenbe Lizit, de hiába, — rugdosott kívülről Lizi s indult felettem a szoknyával a konyhaajtó felé, én meg mingyárt elértem s retiráltam gubbaszkodva a szűk nadrágba. Végre kinyitotta Lizi az ajtót én meg a szoknya alól kibuktam háttal, hanem észre nem vettem, hogy a hátam megett egy dézsába fött juhlab volt azon melegen kitálalva az óbester uram koppójainak, megbotlottam benne, s hátulsó részemmel zuhé . . . me-revül bele lötytem a forró lébe. Persze, hogy hát hirtelen kimásztam belőlle s egyenesen a szakácsné ágya alá bujtam, kifelé fordítván testemnek azon részét, melynek az aesthetika nem adott nevet. A nagy czuppanásra benyitott óbesterem is a konyhába kutyástól együtt, de hát nem látva semmit visszavonult, a kutyák meg neki estek a juhlabnak. Mikor osztán jóllaktak, elszagoltak felém is az ágy alá, s mivelhogy jól ismertek nem ugattak meg, hanem neki estek a nadrágom fenekének s egész deliziával le nyaltak róla minden zsirt.

A volt osztán a legfájdalmasabb állapot, hogy a míg engemet az ágy alatt nyalt vagy öt koppó, én meg az alatt keservesen azt hallgattam, hogy nyalogatja az óbester uram az én Lizimet oda be a szobába? Bezzeg másnap úgy is néztem óbesturamra, mintha apám anyám megölte volna. Végre is a lett osztán belőlle, — hogy miután láttam azt, hogy két éles kard egy hüvelybe meg nem fér: penzióba tettem Lizit.

Az alvó magyarhoz.

Serkenj fel magyarom! hasadra süt a nap!
Légy, szunyog, immáron egészen reád kap!
Bóditó mély álmod végkép hanyatt vágott!
Ha így fumigálsz télen a világot.

Profétánk buzdító hármóniás szava,
Te alvó óriás! rád van irányozva;
E szent igék előtt mind halomra dőlnek.
Sulyos vétkei a koreszosult időnek.

E vak erőszaknak, a despotziának,
Gögös uralomnak, s a monarchiáknak.
Az egész földteke jóra való népe!
Fölrázta bennök üdvöt s reményt lele.

E nagyszerű szavak egyedül hirdetik
A szent szabadságot, s hüven védelmezik
Ember méltóságod, becsed, önérzeted:
Miket az imposztor önkény töled elvett.

Megfáradt már a bűn, az igazság ellen
Ujjabb gonoszság kell, hogy esatára keljen;
Tanítja szolgálait esábitó szavakra...
Hogy az álmos magyart kerítse hurokra

Ébredj magyar! ébredj! a nap immár felkelt.
Keserőségekkel a kehely is megtelt.
Buzdító szent szava a mi jó apánknak...
Int, hogy ürítsük ki javáért hazánkuak.

Serkenj fel magyarom! hasadra süt a nap,
Légy, szunyog, immáron egészen reád kap.
Ne csak gajdold mindig „hazádnak légy híve”
Ez oda vergál, hogy hasadnak vagy híve.

Zászlós lelkesedés, dalárdás vitézség...
Hazánkat a bajtól soha nem menté még
Kulaes koma mellett csak szájjal puskázni —
Bakar boroeskától a honért elázni: —

Liba, rueza, pujska, közt a vért ontani...
Oszt magnum áldomást reá kortyantani:
Dasz geht nicht barátom! ez nem hazafiság.
Ez csak a „hasadnak légy híve” buzgóság.

Protestálni addig, míg nem rescribálnak,
Nem fizetni, míg csak nem admoneálnak.
De ha mind a kettő egyszerre megesik:
Gehorsamster Diener! a hős hasra esik.
A szegény hazának ez oszt nem jól esik, —
S minden bajunknak a bibéje itt fekszik!...

* * *

Serkenj fel magyarom! hasadra süt a nap,
Légy, szunyog, s más féreg egészen reád kap.
Bóditó mély álmod végkép hanyatt vágott:
Ha így fumigálsz télen a világot.

Csalán Peti.

A két papjelölt.

Egy faluban a Sárközben, háromszor egymásután az az eset adta elő magát, hogy az újon választott pap három hó mulva meghalt, s így egy év alatt a község három papot kísért ki az örök nyugalom helyére. E szerencsétlenséget a nép annak tulajdonítá, hogy mindig öreg embert kapnak papnak; — azon kérelemmel járultak tehát a gondnokhoz, hogy adjon nekik fiatal papot. Volt is egy fiatal, kit a gondnok szeretett volna e helyre behozni: de volt egy más, kit ismét a földes ur pártfogolt. Abban egyeztek tehát meg, hogy az nyerje el a papi hivatalt, ki szónoklata által a népnek leginkább vivja ki — tetszését.

Az egyik pártfogoltat Kovács Daninak, a másikat Szabó Sámuelnak hívták. E két jelölt a próbaszónoklatra kitűzött vasárnap előtt egy héttel már a község fogadó-jába, két külön szobába szállásolta magát, hogy a néhez munkára teljes erővel és szorgalommal készüljön. A véletlenség oly két szobába hozta őket, melyek csak egy bezárt ajtó által voltak egymástól elválasztva.

A nagy nap előtti szombatn Kovács Dani fenszóval szavalta el reggel mondandó beszédét, elmondta kétszer, el háromszor és ismét újra kezdte. Szabó Samu hallotta azt és belátta: hogy ilyen nagyszerű és gondosan szerkesztett hatásos beszéd ellenében az övé nem állja ki a sarat és így a jó falat kiesett a szájából.

Hamarjában azon gondolatra jött, hogy vetélytársa beszédjét gyorsan leírja, és azt betanulva, avval fogja megnyerni a nép tetszését, mert gondolta, ezáltal a vetélytárs zavarba lesz hozva.

Ugy is lett. Vasárnap temérdek hallgató gyűlt össze az egyházban. Az isteni tisztelet végével — először Szabó Samu lépett a szószékre, s elkezdte mondani nagy tüzzel — de mégis közbe közbe, mintha gondolkoznia kellene, akadozva, vontatva Kovács Dani beszédét, — mely nagyszerűségénél fogva minden hallgató tetszését kinyerte.

Kovács Danit, midőn saját jól betanult szónoklatát hallotta elmondani, mintha a menykő érte volna; arcába futott a vér, elsápadt — és feje zugott, nem tudta mihez fogjon. Hiába törte esztét, hogy valami új beszédet gondoljon ki, az idő kevés volt már reá. Vetélytársa elmondta a magáét — s már rosszulletet színelve, oda akarta hagyni a templomot és vele a papi állomást; midőn egy jó gondolat ötlött agyába, felment a szószékre, s így kezdett beszélni:

„Kedves atyámfiai az urban! az előttem szóló oly érdekes tárgyról és oly remekül szónokolt, hogy elhatároztam magamat — kollegám aranyiszavait még egyszer elmondani. Hiszen a mi kedves, jó és szép, nem árt azt még egyszer hallani.”

És elmondta a beszédet, mit ő maga alkotott, sokkal szebben élénkebben — mint társa.

A közönség pedig azt tartván, hogy sokkal nagyobb esztét és tanulmányt igényel egy, csak egyszer hallott hosszú beszédet, s azonfölül még szebben is, mint az előtte szóló. — elmondani, mint elkészíteni: Kovács Danit kívánta papjának: — s e szerint a fondorkodó Szabó Samu kudarcot vallott és kiesepent a parokhiából.

Mégis csak jobb az egyenes uton járni!!!

Ibolya Peti,

harangozó.

Politikai diszkusszió

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Mihály. Mondja már Iczik szomszéd! hanyadán vagyunk már az a kvóta históriával, úgy készül az is, mint a Luceza széke; ahol van la, épen egy hónapja, hogy a magyar deputáció ott trafikál, ott közösködik Bécsben, és a mint hallok, még csak annyit sem tudtak kisütni,

hogy hát mit fizettünk már évenként közös költségek fejében a német zsebébe? hogy bolondult volna meg a ki ezt a közösügyféle szót legelőször is kiszalasztotta a száján.

Iczik. Na na Miskha bátya! ne beszéljen khend olyan hangusan, bizuny megtholálja hallani az ur isten, és még megláthogatja azt a thalálmányus hazafit azzal a tréfe nyavalyával. Thodja khend Mihály bácsi! nem uly könnyő dulug ám utt vigezni, a hol annyi száz, annyi ezer milliürül kell reknungolni.

Mihály. Nem ám, azt meghiszem, — mert ismét be akarnak bennünket huzni.

Iczik. Behózní...? épen azért megy a dulug lassan hallja khend, hogy a magyar depháltosok nem hajlanduk maghukat berántatni. Az itt a bhükkenü lássa moga Mihály gazda! hogy a mit a magyar depháltosok akharnának fizetni, az a nime-theknek khevis, a mennyit pedig a nimetek akharnának Magyarurszágra thokmálni, az nekünk suk. Érthi khend most már a gseftet Mihály gazda?

Mihály. Érti biz a mádi fene, — de nem én.

Iczik. Nuhát, majd megmagyarázom khendnek még világusabban. Lássa Mihály bátya! ha én mogáthul meg akharuk venni egy lübürt, és maga azt khitartja az árábúl, — én igérek, khend nem enged, én pedig drága purthékát nem akharuk venni, — zoloch lében vagy száz eszthendüig! nem csinálunk mi egymással gseftet... dasz zógh i... Hát must mikhur nem lübürré, hanem a mi bürtinkre liczithálnak thodja khend, hogy ne vulna nehiz az alku? ... hisz mindenkhi filti a maga büirit.

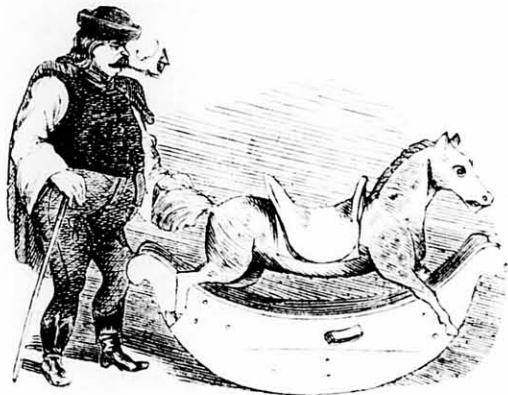
Mihály. De hiszen szomszéd! mi a nimetet meg nem esaljuk, csak a nimet meg ne sakterozzon bennünket.

Iczik. Thodja khend szemesnek a világ, vaknak pedig alamizsna, — a khi jul khút, az jul is uld. Majd meglátjuk nem sukára, hogy a magyar depháltosok monkája kóser lesz-e vagy tréfe?... s mit mund reá az urszághgyölés thübbsege? Annyit elüre is ánzágholhatuk khendnek Mihály gazda!

hogy az egész quóta alkhübül nekünk lesz a legkhevesebb profitunk.

Mihály. Azaz hogy mi huzzuk a rövidebbet ugy e? érttem már.

Képtalány.

Czifra Constitutió!

Osztráknyerég = magyar ló!
Rajta kitlis lovagló!
Közösügyes = takaró,
Kvótafaló = kaparó.
Magyar pénz = bécsi bankó!
Hurbán Urbán = pensió!
Stempli és finánez = adó.
Huszadik évre nyuló...
Sintér sakter = népnyzó,
Ugy-e kedves olvasó!
Czifra Constitutió?

Ludas Matyi gyorspostája.

Ezs ám a sabadság!
A devla rugja meg,
Ugy megsaporodnak...
Jaj... a sajtóperek —
Hogy a kedvemre már
Vicseselni sem merek.
Nem aszirt ám, hogy a
Principálisomat...
Kezsdéném félteni, —
Hanemesak aszir, hogy:
Nem jó asz ördögöt
A falra festeni.

Bartykay kapitány urnak: Kügazítottuk, rendén van minden.

Ibolya Petinek: Az ajánlatot elfogadjuk, tudassa velünk lakását.

Kenesére: Nyilttéri nyilatkozatot alnév alatt nem fogadhatunk el.

Többeknek helyben: A jóakaratu szives figyelmztetést mi is szivesen vesszük, de hát nem lehet mindenkinek egyformán tetszeni, a hány ember... annyiféle a guszus is.